

РЕШЕНИЕ

№ 180

гр. гр. Д., 08.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Д. в публично заседание на двадесет и трети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Диана Г. Дякова

Членове: Галина Д. Жечева

Жечка Н. Маргенова Томова

при участието на секретаря Румяна Ив. Радева
като разглежда докладваното от Галина Д. Жечева Въззивно гражданско дело
№ 20213200500691 по описа за 2021 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на глава XX, чл. 258 и сл. от ГПК. Подадена е въззивна жалба от ЕЛ. Л. Г. от с.Р., общ.Г. Т., обл.Д. срещу решение № 260073/28.07.2021 г. по гр.д. № 67/2021 г. на Каварненския районен съд, с което е отхвърлен предявен от въззивницата срещу С. С. от гр.С. и Л. Ц. М. от гр.С. иск за признаване за установено като придобито по давност право на собственост на въззивницата върху недвижим имот, представляващ дворно място с площ 740 кв.м, включено в УПИ ***, цялото с площ от 1 070 кв.м, в кв.* по ПУП на с.Р., общ.Г. Т., обл.Д., ведно с построената в това дворно място едноетажна паянтова жилищна сграда с площ от 40 кв.м, като въззивницата е осъдена да заплати на Л. Ц. М. 600 лв разноски по делото. Сочи се в жалбата, че първоинстанционното решение било неправилно като постановено при съществени процесуални нарушения и неизяснена фактическа обстановка вследствие тези процесуални нарушения. Първоинстанционният съд неправилно оставил без уважение

доказателствени искания на въззивницата за допускане на писмени доказателства, опровергаващи показанията на свидетели, посочени от ответната страна, възприемайки ги като преклудирани. Подробно са обсъдени от въззивницата противоречия в горните свидетелски показания, които съдът не съобразил. КРС не изяснил всички твърдения на въззивницата в депозираните допълнителни уточняващи фактическата обстановка молби и не обсъдил действителната воля на страните по продажбата между ищцата и първия ответник през 2008 г., както и облигационните им отношения преди сделката, които дали повод на въззивницата да счита имота за свой и след продажбата, доколкото се чувствала измамена от С. С.. Настоява се за отмяна на атакуваното решение и за уважаване на исковете, като се претендират сторените в двете инстанции разноски.

В писмен отговор и в хода на въззивното производство въззиваемите С. С. от гр. С. и Л. Ц. М. от гр. С. изразяват становище за неоснователност на жалбата и настояват за потвърждаване на обжалваното решение, респ. за присъждане на сторени разноски в настоящата инстанция.

Като постави на разглеждане въззивната жалба, Д. кият окръжен съд установи следното:

Жалбата е подадена от активно легитимирано лице /страна по делото/ с правен интерес от атакуване на неизгодното за него първоинстанционно решение. Същата е редовна като отговаряща на изискванията на чл. 260 т. 1, 2, 4 и 7 и чл. 261 от ГПК. Жалбата е депозирана в рамките на преклузивния срок по чл. 259 ал. 1 от ГПК /въззивницата е получила препис от първоинстанционното решение на 06.08.2021 г., а жалбата е подадена по пощата и входирана в КРС на 16.08.2021 г. при изтекъл за страната срок за въззивно обжалване на 20.08.2021 г./ Предвид горното същата е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Първоинстанционното решение е валидно като постановено от законен състав на районния съд в рамките на правомощията му, в изискуемата форма, мотивирано и разбираемо. Същото е допустимо като постановено по предявените допустими установителни искове за собственост. По същество като краен извод е правилно при следните съображения:

Гр. д. № 67/2021 г. на Каварненския районен съд, преобразувано от гр. д. № 267/2020 г. на Генералтошевския районен съд, е по повод искова молба вх.

№260290/08.10.2020 г. по описа на ГТРС,уточнена с молба вх. №260558/19.02.2021 г. /на лист 72 от първоинстанционното дело/,молба вх. №260865/24.03.2021 г. /на лист 86 от първоинстанционното дело/ и молба вх. №144/11.01.2022 г. по описа на ДОС /на лист 28 от въззивното дело/,с която са предявени пасивно субективно съединени установителни искове на основание чл.124 ал.1 от ГПК от ЕЛ. Л.. Г. от с.Р.,общ.Г. Т.,обл.Д. срещу С. С. от гр.С. и Л.. Ц. М. от гр.С. за установяване правото на собственост на ищцата,придобито по силата на изтекла в нейна полза придобивна давност,върху недвижим имот в с.Р.,общ.Г. Т.,представляващ дворно място с площ от 740 кв.м в реални части от УПИ *** в кв.* по ПУП на селото-целият с площ от 1 070 кв.м,които реални части съответстват на площ от 280 кв.м,означена по плана като формирана от имот пл.№*,кв.*,и на площ от 460 кв.м,означена по плана като формирана от имот пл.№*,кв.* /защриховани от ищцата със сини щрихи върху скицата на лист 29 от делото на ДОС/,ведно с построената върху частта от пл.№*,кв.* едноетажна паянтова жилищна сграда със застроена площ от 40 кв.м,състояща се от две стаи и кухня.

Изложено е в исковата молба,че ищцата закупила горния имот през 1998 г. и заживяла в него,като живеела в него до настоящия момент.Поради неотложна парична нужда,свързана със заболяване на внука ѝ,се наложило на 08.09.2008 г. да продаде имота на ответника С. С. при посочена в нотариалния акт продажна цена от 2 500 лв,която обаче не ѝ била заплатена от купувача.След продажбата ищцата продължила да живее в имота по устно съгласие на купувача С.,който ѝ заявил,че може да обитава имота,докато е жива.Не заплащала и наемна цена за същия.Вследствие горното обещание ищцата продължила да живее в имота,като го считала за свой.През годините извършила основен ремонт със свои средства и без противопоставяне от ответника С.-подмяна на покрив,ремонт на санитарни възли.Горният ответник не се интересувал от имота и не притеснявал ищцата.Към 2018 г. след 10-годишно владение ищцата придобила отново имота по давност.На 07.10.2020 г. двамата ответници се явили в имота и поискали ищцата да го напусне,при което посещение същата разбрала,че С. С. продал имота на ответника Л.. Ц. М..

В допълнителна молба вх.№260340/13.10.2020 г. /на лист 19 от първоинстанционното дело/ ищцата е разяснила,че оспорва прехвърлителния ефект на договора за покупко-продажба между двамата ответници,сключен на

15.09.2020 г.,като е заявила,че към датата на продажбата именно тя,а не продавачът С. С.,се е легитимирила като собственик на имота по силата на изтекла придобивна давност.В този смисъл продавачът не могъл да прехвърли на ответника Л. Ц. М. права,каквито не притежава.Доводът непрецизно е формулиран като „оспорване на съдържанието на нотариалния акт“ с искане за откриване на производство по оспорване истинността на акта по реда на чл.193 от ГПК.

С молба вх.№260865/24.03.2021 г. ищцата е уточнила,че през 2007 г. внукът на същата М.,който бил студент в ***-гр.С.,бил с влошено здравословно състояние.Ищцата и първият ответник С. се познавали още от декември 2007 г.,когато ищцата започнала да работи при ответника в дома му в гр.С. като ***.В разговорите със С. станало въпрос,че внукът ѝ е болен и че тя търси да му закупи стая в гр.С.,за да не живее в общежитие.С. се съгласил да ѝ съдейства при закупуването на една стая от апартамента на негов познат.Ищцата му повярвала и му предала обща сума от 8 000 лв /по 2 000 лв на четири пъти през декември 2007 г.,януари,февруари и март 2008 г./.Според С. сумата не била достатъчна и страните се уговорили ищцата да му продаде имота си в с.Р..Тя му го прехвърлила,при което С. се съгласил тя да продължи да живее в имота,но не ѝ заплатил посочената в нотариалния акт продажна цена от 2 500 лв.Независимо от горното ищцата не получила в собственост обещаната ѝ една стая от апартамент,като не ѝ били върнати и предоставените 8 000 лв.За горната измама ищцата потърсила съдействие от РПУ-гр.Г. Т.,но преписката била прекратена поради липса на доказателства за извършено престъпление.Заради горната измама ищцата продължила да живее в имота в с.Р. и да не зачита прехвърлителния ефект на продажбата в полза на С.,като считала имота за свой.През 2019 г. С. за първи и единствен път отишъл при нея в с.Р. с предложение да ѝ продаде обратно имота,но на много по-висока цена.

В писмени отговори двамата ответници оспорват основателността на исквете и настояват за отхвърлянето им.Ответникът С. С. не отрича,че след закупуване на имота от ищцата се съгласил тя да остане да живее в него като социално слаба.Ремонтът в имота бил извършен от ответника с негови средства /не по-малко от 5 000 лв/,като същият поемал и всички разходи за поддръжката на имота.Отделно от това подпомагал ищцата във връзка с

болестта на внука й М.,което го провокирало да я остави да ползва имота,но със съзнанието и на двамата,че именно той е собственик.Всяко лято ответникът С. живеел в имота по един месец,през което време ищцата го напускала и живеела в имота си в гр.Д..От придобиване на имота именно горният ответник заплащал данъците за него.Предвид посочените обстоятелства фактическата власт на ищцата не представлявала владение,а държане.Същите доводи се съдържат и в отговора на ответника Л. Ц. М.,който се счита за собственик по силата на сключения между него като купувач и ответника С. като продавач договор за продажба от 15.09.2020 г.

От събраните по делото доказателства се установява следната фактическа обстановка:

На 08.09.2008 г. между ищцата ЕЛ. Л.. Г. в качеството на продавач и ответника С. С. в качеството на купувач е сключен договор за покупко-продажба,обективиран в нотариален акт №*** г. на нотариуса С. Ж. с район на действие ГТРС,по силата на който Е. Л. Г. прехвърля на С. С. собствения си недвижим имот,представляващ дворно място с площ от 740 кв.м,част от имот с пл.№*,за която е отреден УПИ ***,целият с площ от 1 070 кв.м,в кв.*по ПУП на с.Р.,общ.Г. Т.,ведно с изградената в дворното място едноетажна паянтова жилищна сграда със застроена площ 40 кв.м,състояща се от две стаи и лятна кухня,за сумата от 2 500 лв,която сума продавачът е получил от купувача напълно и в брой.

На 15.09.2020 г. приобретателят С. С. продава на другия ответник по делото Л.. Ц. М. /към датата на сделката купувачът е вдовец съгласно справките от НБД „Население“ на листи 44 и 45 от първоинстанционното дело/ процесния имот,която продажба е обективирана в нотариален акт №*** г. на нотариуса Б. Б. с район на действие ГТРС.

Между страните не е спорно,че след продажбата от 08.09.2008 г. в полза на С. С. ищцата Е.Г. е продължила да упражнява фактическа власт върху процесния имот през периода 2008 г.-2018 г.,както и до настоящия момент.За да се придобие имотът отново след разпореждането през 2008 г. от ищцата по давност,е необходимо освен наличието на обективния признак на владението /упражняване на фактическа власт върху вещта/ да се докаже от същата и наличие на субективния признак на владението-намерение за своене на имота,т.е. че го държи като свой.Изискуемият по чл.79 ал.1 от ЗС 10-годишен

срок при недобросъвестно владение,каквото е по своя вид твърдяното от ищцата,е изтекъл през периода 2008-2018 г.Не е удостоверено обаче наличието на субективния признак на владението.

Предвид особената хипотеза,на която се позовава ищцата,а именно осъществявано непрекъснато,явно,спокойно и необезпокоявано владение след извършена от самата ищца разпоредителна сделка с имота в полза на ответника С.,ищцата следва да се обоснове с факти и обстоятелства,довели до формиране на вътрешното ѝ убеждение,че държи имота като свой,а не за приобретателя по сделката от 2008 г.За да е основание за придобиване по давност на имот,владението трябва да е постоянно,непрекъснато,несъмнително,явно и спокойно.То не може да се упражнява тайно по отношение на този,на когото се противопоставя,а чрез него трябва да се демонстрира по недвусмислен начин намерението на владелеца да държи вещта като своя.Когато фактическата власт е установена като държане за собственика,то този,който я упражнява,е държател на имота и в този случай презумпцията по чл.69 от ЗС е опровергана.Държателят трябва да демонстрира промяна в намерението за своене на имота,която да намери външна проява чрез действия,които несъмнено да отричат правата на досегашния собственик,което следва от изискването владението да не е установено по скрит начин.Когато този,който се позовава на придобивна давност,е допуснат в имота от собственика и е установил държане,както е в настоящата хипотеза,той трябва да докаже не само упражняването на фактическа власт,но и промяна в намерението си-че е започнал да го свой.Преобръщането на държането във владение трябва да намери израз в конкретни действия,насочени към собственика,които несъмнено да показват отричане на неговите права /решение №73/14.07.2021 г. по гр.д.№2589/2020 г. на II г.о.,ГК на ВКС;решение №70/16.08.2017 г. по гр.д.№3991/2016 г. на II г.о.,ГК на ВКС и други цитирани в тях решения/.

Представената от ищцата по настоящото дело фактическа обстановка е доста логически неиздържана и не обосновава наличие на нейно вътрешно убеждение,че упражнява фактическата власт за себе си.В исковата молба липсва детайлно изложение на обстоятелствата,довели до горното преобръщане на субективното ѝ отношение към имота.Единствено е посочено,че след продажбата купувачът С. се съгласил тя да продължи да живее в имота,докато е жива.Каква е била мотивировката на купувача за

такова поведение не е посочено. Очевидно е обаче, че между страните е имало други предхождащи продажбата отношения, които не са уточнени от ищцата. С последващата молба от 24.03.2021 г. /на лист 86 от първоинстанционното дело/ същата е развила подробно историята на отношенията между нея и ответника С. от края на 2007 г. и през 2008 г. преди продажбата. Доводите, че е била жертва на имотна измама обаче, не се свързват по никакъв начин логически с променено след продажбата от 08.09.2008 г. нейно субективно отношение към продадения от нея имот в с.Р. Измамата е основание за унищожение на договора за продажба съгласно разпоредбата на чл.29 ал.1 от ЗЗД, но ищцата, която твърди, че е била въведена в заблуждение от ответника С., не е поискала унищожаването му по съдебен ред. Напротив според показанията на свидетелите П. Т. П. и Е. Д. М., двамата жители на с.Р., без родство със страните, след продажбата новият собственик С. С. посещавал, макар и рядко имота в с.Р., което е индичия, че отношенията между него и ищцата не са били накърнени от никакви спорове и конфликти. Не е ясно по каква житейската и правна логика ищцата е възприела сключената според нея при измама сделка като непораждаща за нея правни последици и е продължила според нейните твърдения да упражнява фактическата власт върху процесния имот като свой. Освен това по делото не са депозиран никакви доказателства, които да подкрепят изложената от ищцата в молбата ѝ от 24.03.2021 г. теза. Доводите ѝ в посочената молба са останали голословни твърдения. Констатира се противоречивост в твърденията на ищцата - от една страна в исковата молба сама сочи, че продължила да обитава имота със съгласието на купувача С., който неясно защо ѝ обещал да живее в него, докато е жива, което твърдение навежда на наличие на добри отношения между страните, а от друга страна в уточняващата молба от 24.03.2021 г. излага доводи, че била въведена в заблуждение от С., който я подвел да му прехвърли имота си, които данни, ако отговарят на реалността, биха обосновали влошени отношения между страните, каквито не са констатирани по делото. Тези противоречиви твърдения, съдържащи намек за нещо недоизказано и необяснено относно действителните отношения между ищцата Г. и ответника С., по никакъв начин не подкрепят тезата на ищцата за променено нейно субективно отношение към имота след продажбата от 2008 г. Фактът, че след сделката С. продължил да посещава имота през годините, и предвид твърдението на самата ищца, че била оставена от С. да обитава имота

и след продажбата с негово изрично съгласие,навеждат на уговорки между тях със съдържанието на договор за заем за послужване по смисъла на чл.243 и сл. от ЗЗД.Касае се за безвъзмездно предоставяне на имота от купувача С. на продавачката Г. за ползване,като посоченият от него мотив за това е,че същата е социално слаба и искал да я подпомогне,тъй като бил запознат със здравословните проблеми на внука й М.,който имал нужда от парични средства за лечението си.Упражняването на фактическа власт от ищцата по силата на облигационно правоотношение представлява държане по смисъла на чл.68 ал.2 от ЗС и изключва съществуването на намерение за своене.Ищцата е държала имота за друг,а именно за действителния собственик С. по негово съгласие,по силата на уговорките между тях.Липсват доказателства ищцата да е демонстрирала пред С. намерение за своене след продажбата от 2008 г.Твърденията й,че извършвала в имота ремонтни дейности със свои средства при непротивопоставянето на приобретателя,също не са подкрепени с доказателства.Никой от разпитаните свидетели не депозира убедителни показания какъв е произходът на паричните средства за осъществения ремонт на покрива и банята в имота.Дори и ищцата да бе депозирала банкови извлечения за теглени от нея суми от банковите й сметки,събирането на каквито доказателства е поискала несвоевременно и същите правилно не са били допуснати от първоинстанционния съд,от тези банкови извлечения щеше да се установи единствено тегленето на суми,но не и влагането им конкретно в направата на ремонт в имота.Установява се от представените разписка №04000766694571/23.07.2018 г. и приложенията към нея /л.56 – 61 от делото на КРС/ и два броя приходни квитанции,че през периода 2010 г.-2020 г. дължимите за процесния имот данък върху недвижимите имоти и такса за битови отпадъци са били заплатени от С. С.,а за 2021 г. от ответника Л.М. /л.91-92 от делото на КРС/.Ищцата нито е предприела действия по снабдяването й с констативен нотариален акт за собственост по давност,нито е декларирала имота по реда на ЗМДТ като свой,нито е заплащала данъци и такси за него,което е индиция за липсата на нейно субективно отношение към имота като към свой през целия период на упражняване на фактическа власт от същата през периода 2008-2018 г.Не се сочат и доказват други нейни действия,чрез които да е демонстрирала пред собственика С.,че държи имота за себе си,а не за него-напр. да не го е допускала в имота през периода 2008-

2018 г.,да е влизала в конфликти с него заради собствеността върху имота и пр.Предвид изложеното не може да се приеме,че ищцата е упражнявала владение в рамките на очертания 10-годишен период,което да е довело до придобиване от същата на собствеността по давност.

Следва за пълнота да се посочи,че ищцата не е и имала законова възможност да придобие собствеността върху двете реални части от УПИ ***,кв.* по ПУП на с.Р. по давност.Според разпоредбата на чл.200 ал.1 от ЗУТ реално определени части от поземлени имоти в границите на населените места и селищните образувания могат да се придобиват по давност само ако са спазени изискванията за минималните размери по чл.19 от ЗУТ.Според разпоредбата на чл.19 ал.1 т.4 от ЗУТ в селата или частите от тях с преобладаващ равнинен терен изискванията са за най-малко 16 м лице и 500 кв.м повърхност,а при специфични теренни и стопански условия,както и на главни улици-най-малко 14 м лице и 300 кв.м повърхност.В заключението по допуснатата от ДОС съдебно-техническа експертиза вещото лице М.Х. е отговорило на поставена от съда задача дали процесните реални части от УПИ отговарят по своите лице и повърхност на изискванията за самостоятелни обекти на правото на собственост,които могат да се придобиват по давност по смисъла на чл.200 ал.1 от ЗУТ.Същото е приело,че двете процесни реални части отговарят на изискванията,но в тази част заключението не може да бъде възприето от съда предвид изявлението на експерта в съдебно заседание на 23.03.2022 г. пред ДОС,че погрешно е съобразявал разпоредбата на чл.19 ал.1 т.1 от ЗУТ относно УПИ в градовете.Вещото лице е пояснило,че процесното с.Р. е с равнинен терен,което означава,че са приложими изискванията на чл.19 ал.1 т.4 от ЗУТ.Според отразеното в заключението по СТЕ на лист 54 от делото на ДОС /виж и поясненията за допуснати технически грешки от вещото лице,дадени при изслушването му в съдебно заседание на 23.03.2022 г./ и скицата-копие №3 към заключението по сега действащия ПУП на селото процесният УПИ ***,кв.* включва части от имот с пл.№* с площ от 320 кв.м /оцветено в жълт цвят на скицата/,от имот с пл.№71-30 кв.м /оцветено в зелен цвят на скицата/,общински имот с площ от 320 кв.м /в оранжев цвят на скицата/ и част от имот с пл.№72 /неоцветена на скицата/.Двете процесни реални части от горния УПИ,които ищцата твърди да е придобила по давност,са включената в имота част от имот с пл.№70 с площ от 320 кв.м в северната

част на имота откъм улицата /оцветена в жълт цвят на скицата/ и включените в имота части от имот с пл.№71 с площ от 30 кв.м /в зелен цвят на скицата/ и неоцветената на скицата част от имот с пл.№72-в северната част на УПИ.Вещото лице не е посочило площта на частта от пл.№72,но при данни за обща площ на целия УПИ от 1 070 кв.м и изваждане известната площ на частите от пл.№* и * и на общинския имот /320 кв.м+30 кв.м+320 кв.м/ се оказва,че площта на частта от пл.№* в рамките на УПИ *** е в размер на 400 кв.м.Така едната процесна реална част откъм улицата е 320 кв.м /част от пл. №70/,а площта на другата процесна реална част в северната част на имота е 430 кв.м /част от пл.№* и пл.№*/.Частта с площ от 430 кв.м освен че не отговаря на изискването по чл.19 ал.1 т.4 от ЗУТ да е с площ най-малко 500 кв.м,не отговаря и на другото изискване да има лице откъм улица.Частта с площ 320 кв.м има лице откъм улица,но не отговаря на изискването да е с площ минимум 500 кв.м.Няма данни да е налице изключението по чл.19 ал.1 т.4 предл.2 от ЗУТ,позволяващо при специфични теренни и стопански условия,както и на главни улици,площ от минимум 300 кв.м.Предвид изложеното ищцата не е могла да придобие двете реални части от УПИ по давност и поради посочените законови ограничения.

Исковете са неоснователни и подлежат на отхвърляне.Решението на първоинстанционния съд е правилно и следва да бъде потвърдено,а въззивната жалба като неоснователна да се остави без уважение.При потвърждаване на решението обаче следва да се прецизира диспозитивът му при съобразяване с уточнението на исковите претенции,сторено от ищцата във въззивното производство с молба вх.№144/11.01.2022 г.Като се има предвид уточнението с посочената молба и очертаните граници на реалните части от процесния УПИ на скицата към молбата /на лист 29 от делото на ДОС/ и данните от заключението на вещото лице по допуснатата от ДОС съдебно-техническа експертиза,съдът приема,че исковете са за установяване правото на собственост на ищцата върху реална част от УПИ ***,кв.*,представляваща включената в имота част от имот пл.№* с площ от 320 кв.м,и реална част от горния УПИ,представляваща включените в имота части от имоти пл.№* и * с площ от 430 кв.м.Решението на КРС следва да бъде потвърдено и в частта за разноските,присъдени на основание чл.78 ал.3 от ГПК в полза на ответника по делото Л.М..

С оглед изхода от спора право на разноски за въззивната инстанция имат

ответниците по делото-въззиваеми,които са претендирали такива.Ищцата по делото и въззивник Е. Л. Г. няма право на разноски за двете инстанции до момента поради отхвърляне на исковете й.В полза на всеки от двамата въззиваеми следва да се присъдят разноски в размер на по 600 лв адвокатско възнаграждение,изплатено от всеки от тях на упълномощения му адвокат съгласно договорите за правна защита и съдействие на листи 16 и 80 от делото на ДОС.

Водим от гореизложеното,Д.кият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260073/28.07.2021 г.,вписано под №79,т.І,стр.215/28.07.2021 г. в публичния регистър по чл.235 ал.5 от ГПК,по гр.д.№67/2021 г. на Каварненския районен съд,с което са отхвърлени предявените от ЕЛ. Л.. Г. с ЕГН ***** от с.Р.,общ.Г. Т.,*** срещу С. С. с ЕГН ***** от гр.С.,жк *** и Л.. Ц. М. с ЕГН ***** от гр.С.,*** искиове на основание чл.124 ал.1 от ГПК за признаване за установено като придобито по давност право на собственост на ЕЛ. Л.. Г. върху реална част от УПИ ***,кв.* по ПУП на с.Р.,общ.Г. Т.,обл.Д.-целият УПИ с площ от 1 070 кв.м,представляваща включената в горния УПИ част от имот с пл.№* с площ от 320 кв.м,и реална част от УПИ ***,кв.* по ПУП на с.Р.,общ.Г. Т.,обл.Д.-целият УПИ с площ от 1 070 кв.м,представляваща включените в горния УПИ части от имоти с пл.№* и *с обща площ от 430 кв.м,ведно с построената в УПИ ***,кв.* едноетажна паянтова жилищна сграда със застроена площ от 40 кв.м,състояща се от две стаи и кухня,като ЕЛ. Л.. Г. е осъдена да заплати на Л.. Ц. М. сумата от 600 лв разноски по делото.

ОСЪЖДА ЕЛ. Л.. Г. с ЕГН ***** от с.Р.,общ.Г. Т.,*** да заплати на С. С. с ЕГН ***** от гр.С.,жк *** сторени във въззивната инстанция съдебно-деловодни разноски в размер на 600 лв /шестстотин лева/ адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА ЕЛ. Л.. Г. с ЕГН ***** от с.Р.,общ.Г. Т.,*** да заплати на Л.. Ц. М. с ЕГН ***** от гр.С.,*** сторени във въззивната инстанция съдебно-деловодни разноски в размер на 600 лв /шестстотин лева/ адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС на РБ при условията на чл.280 ал.1 и 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____